

Posudek

diplomové práce Matěje Přenosila na téma: „Licenční smlouva k předmětům průmyslového vlastnictví“

Předložená diplomová práce má rozsah 47 stran vlastního textu. Z tohoto hlediska vyhovuje požadavku na minimální rozsah.

Diplomant práci rozdělil vedle úvodu a závěru na 4 kapitoly. První kapitola, celkově poměrně velmi stručná, má obecnou povahu. Je věnována povaze licenčních smluv. Těžiště práce je v kapitole 2 zaměřené na úpravu licenční smlouvy v obchodním zákoníku. Kapitoly 3 a 4 jsou pak věnovány licenční smlouvě v právu EU a v mezinárodním právu. Autorem zvolenou strukturu považují za plně vyhovující tématu diplomové práce.

V práci je věnována pozornost vymezení průmyslového vlastnictví, bohužel však příliš stručná. Vzhledem k významu uvedeného pojmu pro vymezení licenční smlouvy podle § 508 ObchZ se diplomant měl touto problematikou zabývat podrobněji. Je třeba jen litovat, že v této souvislosti vůbec nevěnuje pozornost komentářům k obchodnímu zákoníku autorů Dědič a kol. a Štenglová, Plíva, Tomsa a kol. (tyto komentáře nejsou ani uvedeny v seznamu použité literatury).

Pokud jde o připravovanou právní úpravu v návrhu nového občanského zákoníku, postrádám hlubší zamyšlení nad uvažovanými změnami a celkově kritičtější přístup. Přitom by si některé z nich (např. opuštění požadavku písemné formy, nová úprava možnosti smlouvu vypovědět) takovou pozornost vyžadovaly.

Hlubší zamyšlení a rozvedení vyžaduje otázka odpovědnosti za vady plnění podle licenční smlouvy (včetně vad předané dokumentace). Autor by měl uvážit a zaujmout argumentované stanovisko, zda odpovědnost za vady nemá poskytovatel ze zákona (ať již přímo nebo na základě analogie).

Jako věcné připomínky diskusní povahy považují za nutné uvést:

1. Je uvedení smluvních stran (navíc včetně na str. 14 uváděných údajů) skutečně podstatnou částí smlouvy ve smyslu § 269 odst. 1 ObchZ?
2. Lze pochybovat o kategorickém tvrzení (str. 8), že aplikace § 508 a násl. ObchZ v případě nechráněných nehmotných statků a nezapisovaných označení je možná jen na základě výslovné dohody smluvních stran.

3. Za kritičtější úvahu by stálo autorem citované tvrzení (str. 20) J. Malého o vzájemné licenci (není poskytována licence také jiným majetkovým protiplněním?).
4. Možnost smlouvou přenést povinnost platit udržovací poplatky na nabyvatele licence (str. 22)
5. V případě tzv. sublicencí je třeba uvážit případy, kdy je vymíněno schválení smlouvy o sublicenci, nabyvatel licence však smlouvu poskytovateli ke schválení nepředloží, popřípadě poskytovatel smlouvu neschválí (str. 26).
6. Není jasné jak autor chápe vzájemný vztah mezi neplněním povinnosti a možností smlouvu vypovědět (str. 29) a neplněním povinnosti a možností od smlouvy odstoupit.

Přes uvedené věcné připomínky je třeba konstatovat, že se diplomantovi podařilo úspěšně vypořádat se zadaným úkolem. Práce představuje celkově dobrý výklad a částečně i hodnocení platné právní úpravy licenční smlouvy k předmětům průmyslového vlastnictví. Je napsána přehledně a srozumitelně. Nevyskytují se v ní zásadní věcné nedostatky. Její kvalitu by prospělo, jestliže by se autor více nad dílčími problémy zamýšlel a některá svá tvrzení domýšlel a hlouběji argumentoval.

Požadavkům na diplomové práce posuzované dílo vyhovuje i po formální stránce a rovněž pokud jde o práci s literaturou. Vyskytují se některé formulační nepřesnosti (např. str. 6 „mezi podnikateli“, což nebere v úvahu § 261 odst. 2 ObchZ, str. 14 „osoby zmocněné zastupovat“, str. 19 „nabyvatel licence může rovněž vázat“, str. 32 „pokud předložená licenční smlouva jednoznačně neobsahuje určení tzv. podstatných částí smlouvy“).

Celkově hodnotím posuzovanou diplomovou práci jako způsobilou ústní obhajoby. V ní bude vhodné se zaměřit na některé z uvedených připomínek.

Doc. JUDr. Stanislav Růžka, CSc.

oponent

V Praze dne 3. 1. 2006